

PARFUMUL SUFLETELOR NOASTRE

✎ **Maior Vasile DINU**

A trecut timpul, fără să știm, peste sufletele noastre prinse în încheștarea cu misiunile și dorul de casă. Anul, cu precizia unui chirurg, a decupat din calendarul vieții noastre vara, toamna și iarna, devenind tot mai generoasă spre primăvară, când contingentul românesc va fi acasă. Am mai rămas puțini, iar înăuntru parcă umbrele celor plecați se arcuiesc sub praful de pământ și sărută, ca și altădată, cele două icoane. Mai este multă dragoste înăuntru – multă dragoste a plecat cu ei, multă a rămas cu noi.

Forța de a merge mai departe

În grupul nostru, ca de altfel în cele șase luni de misiune, le întâlnim pe ele, cele care ne-au însoțit, cele care au venit, cele care pleacă și cele ce vin – comandant de pluton, sanitar, doctor, psiholog. Zâmbetul lor parcă dezleagă vrăjile de afară și îmblânzesc stihiiile dezlănțuite. Daniela, Dorina, Zita, Mihaela, Sorina. Noi știm că fără ele multe lucruri n-ar fi fost posibile aici. Flori nu avem, iar singurul măștișor la îndemână este doar o strângere de mână și un sincer: La mulți ani.

Știm că pentru ele este suficient un simplu mulțumesc. Zâmbetul lor sincer a fost medicamentul care ne-a alinat dorul de casă, de soțiile, fiicele și mamele noastre. Simplitatea și angajamentul lor vor fi pentru noi și de acum înainte un exemplu. Mă gândesc de multe ori ce minunate au fost ele în lumea noastră. Mii de amintiri am creat aici împreună. La munca noastră, s-a adăugat parfumul sensibilității lor, la efortul nostru, o lacrimă de bucurie sau fericire care a sfințit totul. N-am fi fost noi, dacă ele ar fi lipsit.

Sub genele arcuite observăm că și ele așteaptă la fel de mult ca și noi să ajungă acasă. Acolo unde din soție va deveni mamă și din mamă fiică sau soră. N-au spus niciodată că le este dor sau frică. Poate numai revederea cu cei dragi va rupe armurile pe care le-au construit în jurul lor. Poate că atunci din ochii biciuiți de praf va izvorî lacrima pe care noi n-o vom putea vedea. Poate că mânuțele copilului sau palmele aspre ale soțului sau fratelui vor ascunde minunata creație a chipului ars de căldură și dor sau de câte o vorbă spusă de noi la supărare, când le-am vorbit ca unor soldați, amintindu-le pentru ce au pornit cu noi la drum.

Abia acum îmi dau seama că poate în multe privințe am putut fi mai înțelegători, că tabloul inimii lor n-ar fi fost atât de complet dacă n-ar fi reușit să treacă peste tot.

Am auzit din partea comandanților că batalionul și-a îndeplinit misiunea, parteneri de Coaliție, autorități din lumea arabă au salutat momentul în care ceilalți infanteriști au preluat autoritatea. Mulțumirile primite au fost pentru toți. Poate că ne-a rămas nouă să mulțumim mai departe, dar noi nu mai știm. Fie ca primăvara cu baghetele ei de ghiociei să umple de fericire, noroc, sănătate și prosperitate drumurile pe care veți călca și să-i protejeze pe toți cei de lângă voi.

Mi-e dor de florile de primăvară

Maior Daniela COTARCĂ, psiholog - Teama de necunoscut a fost mai puternică decât îmbărbătarea oricăruia dintre colegii de misiune. Le-am cunoscut greutățile misiunii, dar și pe cele ale familiei. Ne-am bucurat la nașterea fiecărui copil și am suspinat la pierderea unui părinte drag. Alături de preotul batalionului, am fost persoana căreia și-au destăinuit bucuriile și necazurile pământești. În acest imens ocean de deșert, te bucuri când vezi puțină verdeață. Grăul dăruit cu atâta generozitate de militarii români poporului irakian a încolțit în glastra improvizată la fereastră sau în pridvorul bisericii, la fel ca în România. Vai, cât mi-e dor de parfumul florilor de primăvară!

Un colț de rai numit România

Locotenent medic Mihaela CĂTĂNOIU, stomatolog - Le mulțumesc tuturor camarazilor de arme pentru gândurile frumoase pe care le transmit prin intermediul publicației militare *Observatorul militar*. Indiferent cât de curajoși sunt bărbații, în fața medicului stomatolog au o ușoară teamă. De aceea am căutat să mi-i apropiu pe fiecare dintre ei. Au înțeles că sănătatea dinților înseamnă sănătatea întregului organism și nu au fost puține intervențiile stomatologice. Este un mare câștig că în teatrul de operații sunt cabinetele medicale stomatologice, pentru că durerile de dinți sunt mai greu suportabile decât orice altă durere. Am lăsat în cabinetul din Tallil flori din România pe care le-am adus la începutul misiunii și pe care le-am îngrijit cu multă dăruire. Ele au fost cele care au rezistat alături de mine, și tot ele mi-au adus aminte de un colț de rai numit "România".

Stingher, în vântul deșertului...

Locotenent medic Zita NEKITA, comandant pluton medical - Dacă ar fi să îmi scriu memoriile, pentru fiecare dintre camarazii de arme aș scrie cel puțin o pagină.

Sunt amintiri care nu se pot uita, pentru că fiecare a avut un specific aparte. Nu pot uita privirile luptătorilor la plecarea în misiune, în zorii zilei sau în bezna întunericului. Aceleași priviri pline de optimism că totul va decurge normal. Acum, că suntem la finalul misiunii, regret că am lăsat stingher, în vântul deșertului, un suflet de român. Sunt sigură că El, eroul nostru *Grosi*, va zbura alături de noi cu ultimii soldați ai contingentului *Mircea*. Sufletul lui va înflori în fiecare an asemeni minunatelor poeme pe care acum le descopăr în paginile *Observatorului militar*.

Printesa Rebelă din Tallil

Locotenent Dorina DOBRA-OLTEANU, comandant de pluton infanterie - Nu știu cât de ușor au îndurat kolegele mele depărtarea de casă și de cei dragi. Aș putea spune că din acest punct de vedere am fost privilegiată, deoarece l-am avut alături de mine în misiunea din Irak și pe soțul meu. A fost o mângâiere la fiecare sosire din misiune. Pe undeva încărcarea emoțională a fost mai mare, pentru că amândoi am trăit cu aceeași intensitate fiecare misiune a colegilor mei. Nu am avut niciodată ocazia să îmi exprim public mulțumirile pentru fiecare subordonat, pentru dăruirea și profesionalismul de care au dat dovadă în această

misiune. Am fost alături de ei și alături de mine. La început, am avut o oarecare teamă, numai la gândul că voi fi o femeie în lumea bărbaților. Cu sprijinul lor, am trecut peste toate greutățile inerente ale misiunii. Împreună am scris o pagină de istorie. Tot ei au fost cei care m-au numit *Printesa Rebelă* din Tallil și le mulțumesc pentru gestul frumos pe care l-au făcut.

Fiecare om contează...

Plutonier-major Sorina RĂDULESCU, asistentă - Ce poate fi mai frumos acum, la terminarea misiunii, decât bucuria revederii celor dragi de acasă. Au crescut copiii fără ca noi să îi conducem în noul an școlar. A fost o misiune grea, o poveste de succes a unui batalion în steaua căruia gurile rele nu credeau. A fost o poveste scrisă cu sudoare de 400 de oameni, cărora le-am dăruit întreaga mea priecere profesională. Au fost zile și nopți când am așteptat ca o mamă grijulie întoarcerea ultimei patrulare din misiune. Am fost alături de acești bărbați minunați în cele mai grele misiuni, la temperaturi de peste 70 de grade, și am suportat frigul iernii deșertice. Fiecare camarad a fost pentru noi, femeile participante la această misiune, câte o floare aleasă cu parfum specific oltenesc, moldovean sau ardelean. Am trăit o jumătate de an aici, în Irak, și pot să spun că o altă țară mai frumoasă ca România nu există nicăieri în lume. Am un singur regret. Dacă tot am descoperit un *geniu pusti*, în persoana celui ce ne-a fost camarad de arme Ioan Grosaru, de ce nu găsim acea împăcare sufletească și cu un

minim efort financiar să se editeze în postum toată creația lui și să fie dăruită fiecărui militar al Batalionului 32 Infanterie *Mircea*, participant la misiunea *Iraqi Freedom*. Poemele lui sunt echivalentul medaliei pe care fiecare dintre noi ar trebui să o primească, în pofida unor reglementări. Nu 5 sau 10 la sută din efectivul batalionului, așa cum este reglementat, a dus greul misiunii. În teatrul de operații, fiecare în parte contează și cu toții am scris istorie. Când colegii de misiune vor citi aceste rânduri, unii în țară, alții în zbor și o mică parte încă în baza militară multinațională din Tallil, vor înțelege că alături de ei am trăit toate ipostazele vieții – teamă, bucurie, durere. Tuturor le doresc ca primăvara să îi întâmpine cu cele mai frumoase flori.